

Waarom eet een hond hier mijn hele maandloon op?

Jaap Bos uit Roden is honorair consul van Gambia, zeg maar een soort zaakwaarnemer. Gambia is een van de armste landen van Afrika. Bos

probeert vooral het toerisme naar het volgens hem prachtige land te promoten.

Hij komt er vaak en kent er inmiddels veel mensen, onder wie Bintou Camara. Deze Gambiaanse was onlangs te gast in Noord-Drenthe. Bos ervoer haar visite als een omgekeerde cultuurschok.

Door Jan Westera

Wie is Bintou eigenlijk?

"Bintou Camara is 29 jaar en werkt in de horeca. Net als vrijwel alle Gambiaanse vrouwen is ze de vriendelijkheid zelve, een perfecte gastvrouw in een goed hotel op het strand van Cape Point. Ze is getrouwd en heeft drie kinderen. Haar man heeft een administratief baantje. Hij verdient zo'n zeventig euro per maand. Met haar gezin woont ze in Serrekunda, de grootste stad van Gambia."

Wat doet ze precies en wat verdient ze ermee?

"Bintou werkt als caissière in tweeploegendienst: iedere dag van acht tot vier 's middags of van vier tot twee 's nachts. Ze maakt 192 uur per maand en krijgt daar dertig euro salaris voor."

Dat is in ons land niet veel, en in Gambia?

"Dat is ook niet veel in Gambia. Eén euro per dag... Een zak rijst voor haar gezin kost iedere maand twintig euro. En het schoolgeld voor de kinderen bedraagt vijftig euro per jaar per kind. Leerplicht kennen ze niet; geen geld is geen onderwijs. Geloof me, het is een situatie waar duizenden ouders in Gambia wakker van liggen."

Wat kan ze met haar inkomsten doen?

"Wat Bintou met het geld doet? Dat geeft ze aan haar ouders die in de buurt wonen. Want die hebben verder helemaal geen inkomen. En haar vader heeft een hersenbloeding gehad. De man is nauwelijks nog aanspreekbaar. Sociale voorzieningen zijn er niet. Bintou werkt VOOF haar: ouders, haar kinderen, -haar

man, de moeder van haar man en nog zo'n vijftien andere familieleden, schat ik."

Nu was Bintou vorige week in Roden...

"Wij vonden dat zo'n wereldvrouw het verdiende om er een weekje helemaal uit te zijn. Daarom was ze onze gast in Roden. Ze was voor het eerst in het buitenland. We zijn met haar in de glasblazerij in Borger geweest, we hebben een rondvaart gemaakt in Amsterdam, de Martinitoren beklommen en paleis Het Loo bezocht. En ze genoot van alles. Ook het bezoek aan onze tante Jantje van 91 jaar in een verzorgingshuis in Appingedam maakte indruk op haar."

Wat vond ze van onze welvaart?

"In Roden namen we haar mee in de supermarkt: Kijk hier kopen wij, net als veel van de inwoners van ons dorp, onze boodschappen. En hier kopen we onze kaas, onze wijn, onze kleren en hier zit een speciale winkel voor brillen. En in deze zaak verkopen ze wasmachines en koelkasten. Ze vond het indrukwekkend. Logisch. Het verschil met Serrekunda en Roden is gigantisch: die stad met 275.000 inwoners heeft niet eens trottoirs, nauwelijks straatverlichting en niet één verkeerslicht. Ze nam alles minutieus maar toch ook ietwat gelaten in zich op. Wat ze er echt van vond liet ze niet merken."

Maar jullie kwamen ook in een dierenwinkel. Wat gebeurde er toen?

"Toen we haar uitlegden dat in een dierenwinkel honden- en kattenvoer wordt verkocht en eten voor ratten en konijnen en zelfs voor de vissen in het aquarium, reageerde ze wel. Ze zag 26 soorten hondenvoer en vernam dat wij wel eens een nieuwsvisje voor het aquarium kopen dat 15 euro kost. En dat een hondje wel voor dertig euro aan voer per maand verslindt. Exact haar maandloon. Met ogen vol ongeloof vroeg ze alleen maar heel zachtjes: Why? Waarom vinden de mensen het hier normaal dat ze elke maand voer voor hun huisdieren kunnen kopen waar ik bijna tweehonderd uur voor moet werken?"

Kon u antwoord geven op haar vraag?

"Nee. Ik schrok er ook van. Ik zag die dag beelden van arrogante westerse toeristen voor me die in Gambia op onbeschofte wijze afdingen op souvenirs. Rijke lui die soms kwaad weglopen, omdat ze er nog vijf eurocent van afwillen pingelen. 's Avonds hebben mijn vrouwen ik nog met Bintou gepraat over haar vraag why? Ik kon niet anders zeggen dan: Bintou, ik weet het: t'óók niet."